

Pécs. Látnivalók tömkelege, történelmi hangulat, egymást érő éttermek, pezsgő kulturális élet. Izgalmas úticél egy hazánkba tévedt turista számára. De vajon mi vonz egy külföldit, ha történetesen itt akar tanulni? Ugyanez. Megspékelve a város felsőoktatási intézményeinek jó hírnevével.

szöveg Visnyei Renáta fotó Imre Barnabás

Német precizitás, franciás báj, pécsi eklektika

Világok közt

Koptatott vintage, méhviaszolt bútorok, ikea alapdarabok – mondhatnánk vegyes felvágott, amelyet mégis simulékony összhangba hoz a több helyen felbukkanó, lilával kombinált kék szín szürkés, türkiz, égbék árnyalata.

Német vendéglátónk Svájcban töltött egyetemi évei vége felé döntött úgy, hogy Pécsset választja mesterképzése megszerzésére. Merész, egyben izgalmas vállalkozás egy egyedülálló fiatal lány részéről, még ha némi rokoni szál fűzi is Magyarországhoz.

Sophie, előnyben részesítvén a csendet és a nyugalmat az egyetemi városrész nyüzgésével szemben, azzal a kéréssel kérészt meg, hogy frekvenciált, mégis elvonulásra alkalmas helyen találjunk neki lakást az elkövetkezendő két évre. Fény, jó közlekedés, múltidéző hangulat, csend, különálló konyha – ezek álltak a kívánságlistán. Valamint, hogy aránylag újszerű legyen a lakás, elkerülve a távolból irányítandó felújítás terhet. A kör hamar lezűkül a történelmi belvárosra, ahol viszonylag sok a hangulatos, beszélő falak közt megbújó lakás, annál kevesebb a műszakilag jó állapotú. Majd két tucat szóba jöhető lehetőség után bukkantunk a századfordulós, eklektikus stílusjegyekkel bíró épület csendes, belső kertre néző kis lakására. Az udvar tágassága és a délnyugati tájolás végett a lakóhelyiségek naposak, a bejárati ajtóig vezető út a gazdag részletkidolgozottságú lépcsőházon át, a vastag falak, a nagy belmagasság, a boltíves ablakok teljesítették a történelmi hangulat tekintetében megfogalmazott kívánságokat.

Bár a korábbi felújítás során alkalmazott anyaghasználatlalt, stílusjegyekkel vendéglátónk nem minden esetben értett egyet, próbáltuk az adottságokból a legtöbbet kihozni, és azokat a berendezéssel ellensúlyozni. Így a túl sötétnek talált parkettát nagyrészt fehérre festett antik bútorokkal „világosítottuk”.

Sophie szereti a romantikus vintage stílust, de némi fiatalos lendületre is vágyott, így a „kortárs” ellensúlyt napjaink népszerű lakberendezési áruházainak néhány terméke jelenti, amelyek, akár csak az antik darabok, szintén másodkézből származnak. A többnyire világos bútorokhoz jól illik a szürkés-kék és a szintén hideg színek számító sötétlila. Vendéglátónk nagy kedvence, a sokat és szívesen használt konyha az egyetlen, ami modernségével és színvilágával némileg elüt a lakáson végigvonuló hangulattól. Mivel az egyszerű konyhabútor és a homogén burkolatok itt adottak voltak, egy markáns színnel próbáltunk bele több életet vinni, így esett a választás Sophie kedvelt színére, a pirosra.

Összességében elégedettek lehetünk: sikerült megteremteni egy franciás bájjal fűszerezett fiatalos diáklakást, nagyobb átalakítások nélkül, a kért költséghatékony módon.

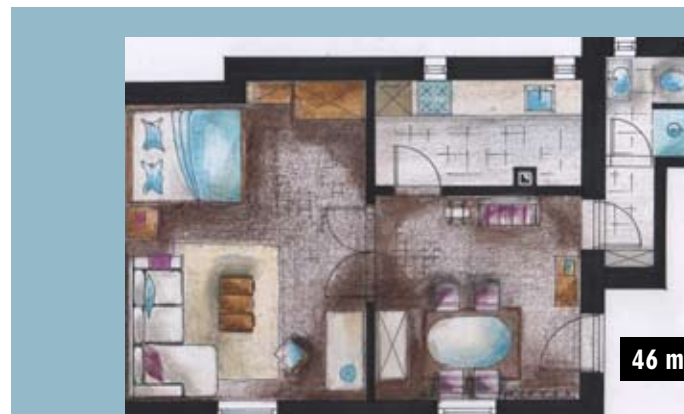
A FLAMAND CSILLÁROK TÖKÉLETESEN ILLESZKEDNEK AZ EKLEKTIKÁBA.

AZ EGYSZERŰ KÉPKERETEK KORABELI ITÁLIAI KÖZÉPÜLETEK METSZETEIT KERETEZIK.

A NÉPIES FALMATRICÁKBÓL A FESTÉST KÖVETŐEN A RUHÁSSZEKRÉNYRE IS JUTOTT.

A KRÉMSZÍNŰ KÓKUSZSZÖNYEG JÓL ELLENPONTOZZA A SÖTÉT PADLÓT.

Hideg színek, precizitás franciás bájjal – két véglet tükröződik a lakásban, akár csak Sophie kétlakiságában.

46 m²

Az azonos színű felületkezelés közelebb hozza a kelően eklektikusan válogatott bútorarabokat, amelyek közt találunk biedermeier ruhásszekrényt, neobarokk tálalót, de Fülöp Lajos stílusú széket is. Akad itt ónémet tükörkeret, szecessziós virágállvány, mind-mind fehérre festve, majd visszakoptatva.

A különböző korstílusú darabok lakáskiűritésből, internetes aukciós oldalakról származnak, a dohányzóasztalként funkcionáló utazóláda hosszú évekig egy nyirkos pincében aludta Csipterózsika-álmát.

A lerakóként szolgáló, ülésre alkalmatlan lóca eredetileg egy szecessziós vizespad, amelyen a kútból felhúzott vödröket, a „háttámla” felső peremén pedig a bögréket, merítő edényeket tartották. A népies jelleget erősíti a galambmotívumos falmatrica.

Sophie nemcsak szeret főzni, de ezt rendszeresen gyakorolja is, így nagyon örült a szeparált, méretes konyhának, ahol a majd öt méter hosszú konyhapulton mindennek jut hely, a szűkösség érzete nélkül kényelmesen elkészíthető ebéd, vacsora.

Kicsit népies, kicsit bohókásan franciás. Rendezett,
mégis játékos. Én így szeretem a lakást. ”